

Bylo jednou jedno náměstí

Bylo jednou jedno náměstí a vypadalo úplně jako nádvoří nějakého zámku. Hrbolaté dláždění, kol dokola domy s podloubím, uprostřed kašna a pět starých lip.

Když svítí měsíc, voda v kašně je stříbrná. Za noci každý rád uvěří, že v domech pod podloubím sladce sní na postýlkách s baldachýnem rytíři a krásné princezny.

Ale ráno zívnuou okna dokořán a maminky do nich vyloží peřiny. Pruhované, s kvítky nebo puntíky. A podle těch peřin se hned pozná, že náměstí je opravdu náměstí, které se zámeckému nádvoří jenom podobá.

Dům číslo sedm

Dům číslo sedm nemá pouze číslo a kousek podloubí jako ostatní domy na náměstí. Má i své jméno. Dům

U Bílých čápů.

Voní sušenými
bylinkami
a sirupem proti
kašli, protože
je tu lékárna.
Za výkladem

stojí dva čápi a jeden druhému zobákem obvazuje zlomené křídlo.

Skleněný výklad září do tmy po celou noc. Lidé si vyprávějí, že lékárník Dolínek nikdy nespí. Snad je to pravda.

Když jde časně ráno Eliška do mlékárny, pan Dolínek už se prochází podloubím.

Jakpak se máš, Eliško?

„Jakpak se máš?“ zavolá starý lékárník na děvčátko v šátku. Eliška jen mávne rukou: „Ále pane Dolínku. Zas mi budou zítra píchat uši.“

Jindy však na zeptání ani nepočká a zdaleka hlásí:

„Koukněte, už mám uši zahojené. Do školy jdu vlasatá!“

